॥ मृत्युञ्जयहोम-मन्त्राः॥

अपैतु मृत्युर्मृतं न आगंन्वैवस्वतो नो अभयं कृणोतु। पूर्णं वनस्पतेरिवाभिनः शीयता र रियः स च तान्नः शचीपितः॥१॥ परं मृत्यो अनु परेहि पन्थां यस्ते स्व इतरो देवयानात्। चक्षुंष्मते शृण्वते ते ब्रवीमि मा नेः प्रजा रोरिषो मोत वीरान्॥२॥

वातं प्राणं मनंसाऽन्वा रंभामहे प्रजापंतिं यो भुवंनस्य गोपाः। स नो मृत्योस्रायतां पात्व १ हंसो ज्योग्जीवा जुरामंशीमहि॥३॥

अमुत्र भूयादध् यद्यमस्य बृहंस्पते अभिशंस्तेरम्ंश्चः। प्रत्यौंहतामृश्विनां मृत्युमंस्माद्देवानांमग्ने भिषजा शचींभिः॥४॥

हरिष्ट् हरंन्तमनुंयन्ति देवा विश्वस्येशांनं वृष्भं मंतीनाम्। ब्रह्म सरूपमनुंमेदमागादयंनं मा विविधीर्विक्रंमस्व॥५॥ शल्कैर्ग्निमिन्धान उभौ लोकौ संनेम्हम्। उभयौर्लोकयोर्-ऋध्वाऽति मृत्युं तराम्यहम्॥६॥ मा छिदो मृत्यो मा वंधीमां मे बलं विवृंहो मा प्रमोधीः। प्रजां मा में रीरिष आयुंरुग्र नृचक्षंसं त्वा ह्विषां विधेम॥७॥ मा नों महान्तंमृत मा नों अर्भकं मा न उक्षंन्तमृत मा नें उिक्षितम्। मा नों वधीः पितरं मोत मातरं प्रिया मा नंस्तुवों रुद्र रीरिषः॥८॥ मा नंस्तोके तनये मा न आयुंषि मा नो गोषु मा नो अर्थेषु रीरिषः। वीरान्मा नों रुद्र भामितो वंधीरह्विष्मंन्तो नमंसा विधेम ते॥९॥ प्रजांपते न त्वदेतान्यन्यो विश्वां जातानि परिता बंभूव। यत्कांमास्ते जुहुमस्तन्नो अस्तु व्यः स्यांम पत्यो रयीणाम्॥१०॥

यतं इन्द्र भयांमहे ततों नो अभयं कृषि। मघंवन्छ्ग्धि तव तन्नं ऊतये विद्विषो विमृधों जिह्न॥११॥ स्वस्तिदा विशस्पतिवृत्रहा विमृधों वृशी। वृषेन्द्रंः पुर एंतु नः स्वस्तिदा अभयङ्करः॥१२॥

त्र्यम्बकं यजामहे सुगृन्धिं पृष्टिवर्धनम्। उर्वारुकिमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय माऽमृतात्॥१३॥ अपंमृत्युमपृक्षुधम्। अपेतः श्पर्थं जिहा अधां नो अग्र आवंह। रायस्पोष सहस्रिणम्॥१४॥ ये ते सहस्रम्युतं पाशाः। मृत्यो मर्त्याय हन्तेवे। तान् यज्ञस्यं मायया। सर्वानवंयजामहे॥१५॥ जातवंदसे सुनवाम् सोमं मरातीयतो निदंहाति वेदः। स नः पर्षदितं दुर्गाणि विश्वां नावेव सिन्धं दुरिताऽत्यग्निः॥१६॥ भूर्भवः स्वंः। ओजो बलम्। ब्रह्मं क्षत्रम्। यशों महत्। सत्यं तपो नामं। रूपम्मृतम्। चक्षुः श्रोत्रम्। मन् आयुः। विश्वं यशों महः। समं तपो हरो भाः। जातवेदा यदिं वा

यजंमानाय लोकम्। ऊर्जं पृष्टिं ददंद्भ्यावंवृत्स्व॥१७॥ मृत्युर्नश्यत्वायुंविर्धतां भूः। मृत्युर्नश्यत्वायुंविर्धतां भुवंः। मृत्युर्नश्यत्वायुंविर्धताः सुवंः। मृत्युर्नश्यत्वायुंविर्धतां भूर्भुवः

पावकोऽसिं। वैश्वानरो यदिं वा वैद्युतोऽसिं। शं प्रजाभ्यो

सुवंः। मृत्युर्नश्यत्वायुर्वर्धताम्॥

॥ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥

(तैत्तिरीयारण्यकम् – ४/प्रपाठकः – ३/अनुवाकः – १५)

हरि हर्रन्तमनुयन्ति देवाः। विश्वस्येशानं वृषभं मंतीनाम्। ब्रह्म सरूपमन्मेदमागात्। अयनं मा विवधीर्विक्रमस्व। मा छिंदो मृत्यो मा वंधीः। मा मे बलं विवृंहो मा प्रमोषीः। प्रजां मा में रीरिष आयुंरुग्र। नृचक्षंसं त्वा हविषां विधेम। सद्यश्चेकमानायं। प्रवेपानायं मृत्यवे॥१॥ प्रास्मा आशां अशृण्वन्। कामेनाजनयन्पुनः। कामेन मे काम आगाँत्। हृदंयाद्धृदंयं मृत्योः। यद्मीषांमुदः प्रियम्। तदैतूपमामि। परंं मृत्यो अनु परेहि पन्थांम्। यस्ते स्व इतरो देवयानात्। चक्षुंष्मते शृण्वते तें ब्रवीमि। मा नंः प्रजा रीरिषो मोत वीरान्। प्र पूर्व्यं मनसा वन्दंमानः। नार्धमानो वृषभं चर्षणीनाम्। यः प्रजानांमेकराण्मानुंषीणाम्। मृत्युं यंजे प्रथमजामृतस्यं॥२॥

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.

 ${\sf GitHub: http://stotrasamhita.github.io \mid http://github.com/stotrasamhita.github.io \mid http://github.com/stotrasamhita.github.io}$

Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/